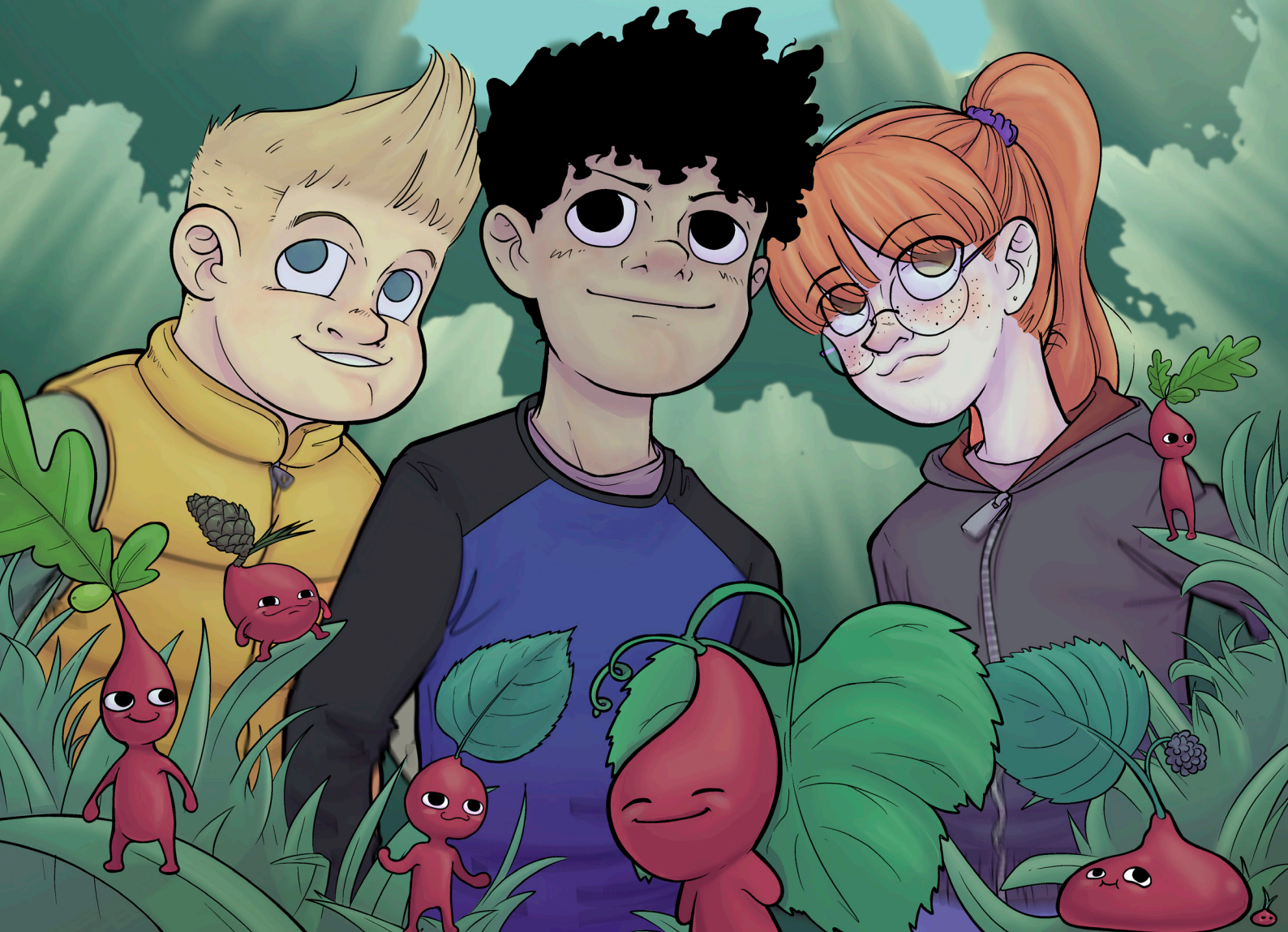

L'esperit del bosc

Miquel Florido

**Associació de
Donants de Sang
de l'Alt Penedès**

Aquest conte ha sigut possible
gràcies a la col·laboració de

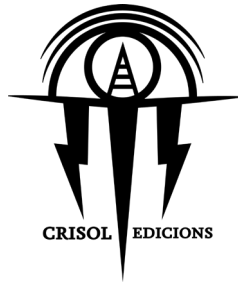
**CONSELL COMARCAL
ALT PENEDEÈS**

SMP.

SERVEIS MÈDICS PENEDEÈS

INSTITUT ESCOLA
Sant Quintí de Mediona

1era edició, juliol del 2023
© Crisol Edicions (@crisoledicions)
www.etrecordare.cat

Associació dels donants de sang de l'Alt Penedès (@donantssangaltpenedes)

© Miquel Florido Díaz (@et_recordare)
© De les il·lustracions interiors i la portada: Ricardo Villas (@the_pin_poller)
© De les il·lustracions de la galeria: Institut Escola Sant Quintí de Mediona (@iessantquinti)

Dipòsit legal: B 8230-2023

Aquest exemplar és gratuït i no pot ser venut.
El contingut literari i visual d'aquest conte pertany als seus autors i per a fer-ne reproduccions
i/o còpies no didàctiques caldrà demanar-ne els permisos respectius.

L'esperit del bosc

 Miquel Florido

 Ricardo Villas

El sol lluia intensament sobre les copes verdes dels arbres. Era un matí bonic i de cel clar al bosc: les papallones voleiaven entre flors de colors, els esquirols saltaven de pi en pi buscant pinyons, les abelles collien pol·len, les guineus dormien als seus caus i tot seguia el seu curs natural, com el propi riu.

Tres amics havien sortit a descobrir nous indrets en aquell paratge tan ple de vida. En Ton i la Laia anaven equipats amb bosses de corda a l'esquena, duien aigua fresca i un petit entrepà. En Carles, en canvi, carregava una motxilla ben atapeïda. No estava acostumat a aquelles aventures, al contrari que els seus amics, ja que ell era més d'estar per casa, així que s'havia dut un munt de provisions per si de cas, tot i que l'havien advertit que seria una petita excursioneta sense dificultat.

Avançaven per un camí estret envoltat d'arbres i havien d'anar en fila índia; en Ton liderava l'expedició, ja que sovint passejava per aquell sender amb el seu gos, en Balto, i el seu avi Jaume. La Laia el seguia intrèpida, lleugera i amb ganes de troballes que els sorprenguessin, ja que la muntanya, el riu i el bosc, eren un niu de descobertes. Sempre apareixia una flor, un insecte, o veien algun animaló que fos nou per ells.

Ella duia una llibreta on hi dibuixava tot allò que li cridés l'atenció, primer a llapis, en feia un esbós ràpid i després hi posava més deteniment per arribar a representar-ho amb força realisme. N'estava orgullosa, del seu talent!

En Ton, tot i conèixer la majoria d'aquells camins i que s'anava aprenent la distribució de la muntanya, sempre tenia l'esperança d'aprendre coses noves. L'emoció que li comportava trobar una clariana, una cova o un rierol, que encara no conegués, era indescriptible. En Carles, en canvi, no hi acabava de tenir gaire interès, en la natura. Ell anava al darrere de la comitiva i desitjava arribar al punt de descans per seure i esmorzar.

Quan en Ton va dir-los que havia vist un conill, la Laia s'hi va apropar concentrada amb la llibreta i el llapis a la mà. En Carles, que ja estava esgotat de tant caminar (tot i que havien fet poc tros, per a ell era una odissea), va renegar, deixant-se caure a terra. Tenia gana! El conill es va espantar i no els va quedar altre remei que seguir caminant. Tot i això, la noia se'n recordava de com era, i el dibuixaria.

Més endavant varen arribar a una cabana de pedra seca, d'aquestes de pastor que hi ha repartides pels nostres boscos i van entrar-hi amb emoció, com si fos el primer cop. Només un raig de llum solar descendia del damunt i, gràcies a això, s'hi veia perfectament. S'hi estava ben fresquet! Ara sí, era el moment d'esmorzar!

En Ton i la Laia varen desenfundar els seus entrepans, mentre que en Carles els va sorprendre amb pastes de supermercat, refrescos i llaminadures, tot embolcallat amb plàstics. El nen menjava amb desfici i deia que el bosc "molt maco", però que li havia fet venir una gana ferotge. Quan van acabar, es van assegurar de deixar-ho tot net, malgrat que un d'ells no entenia el per què.

Més tard, varen tornar al poble. Aquell dia dinarien a la masia de l'avi del Ton. Mentre en Jaume cuinava, eren al jardí, asseguts en un balancí i la Laia maldava per dibuixar el conill, però els altres dos es gronxaven rient, fins que ella, emmurriada pel moviment, va decidir seure al terra tot fent-los llengotes. Eren uns pesats, de vegades! El menjar era deliciós perquè el cuiner era excel·lent. Duia una gorra gastada de quadres verds i tenia els ulls blaus i serens. Tot bevent a galet del porró, els va explicar una de les meravelloses històries que sempre els feien embadalir. Quan va començar, de seguida en

Ton va descobrir que aquella era nova, que mai l'havia sentit i, per tant, estaria atentíssim!

Es veu que quan en Jaume era un nen de la seva edat, amb els amics, varen anar de ruta en bicicleta (unes bicis sense suspensió ni canvis de marxes!) i, de tornada, ell es va equivocar en la bifurcació d'un camí que no recordava exactament. Sol, va començar a descendir per un corriol cada vegada més estret i pedregós, els frens grinyolaven... I patapam! Amb un roc ben gros, la fina roda del vehicle es va torçar, doblegant-se i fent-lo caure de bocaterrosa. El nen es va fer mal, s'havia endut un cop al cap i rascades als braços, ja que havia intentat aturar la caiguda...

El seu net i els dos amics estaven embadalits, amb el plat a mig buidar, les forquilles plenes, la boca oberta i les orelles alçades com si fossin gats. Es preguntaven com se n'havia sortit d'aquella pinya... I l'avi va seguir explicant. Cap persona el va anar a socórrer, estava massa allunyat de la civilització...

Però de sobte, va percebre una energia que l'envoltava: La ferida va deixar de fer-li mal, semblava que cicatritzava. Es va sentir prou fort com per aixecar-se i arreplegar la bicicleta i, aleshores, tot i estar convençut que s'havia perdut, tenia la sensació que si començava a caminar, trobaria el caminó de tornada al poble. Varen passar els minuts, el petit Jaume arrossegava la bicicleta que rodava boteruda i, de cop i volta, ja hi era. El paisatge del campanar envoltat de cases va dibuixar-se al seu davant. Ja sabia com tornar.

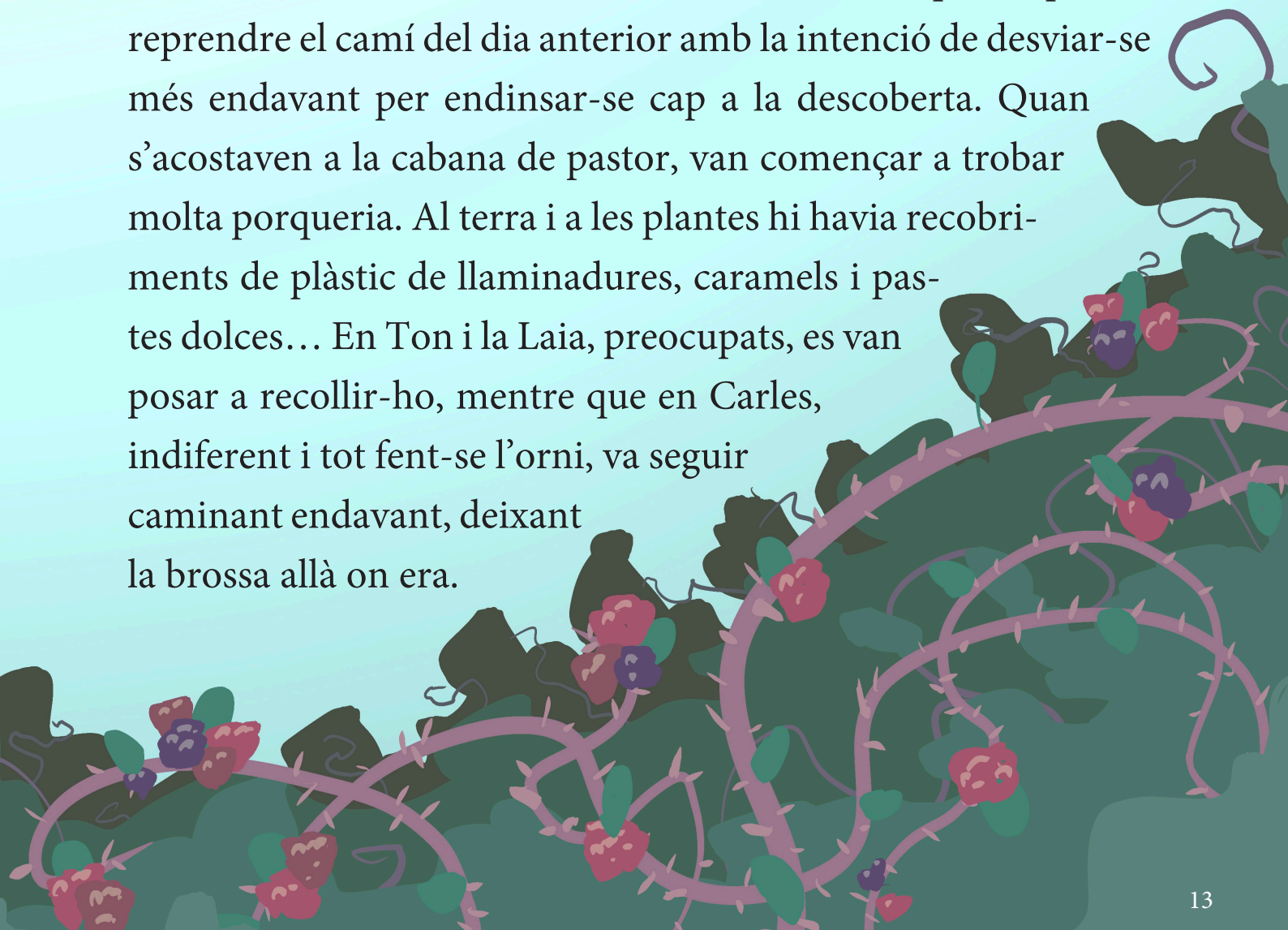
En Carles va respondre a l'instant amb incredulitat.

—Si home! Impossible!

L'avi va somriure amb confiança.

—T'ho asseguro Carles, si no fos per l'esperit del bosc ara no seria aquí amb vosaltres i en Ton no hauria nascut mai! El net va tirar el cap endarrere, sorprès per aquella revelació.

La Laia somreia, desitjosa de topiar amb l'esperit per dibuixar-lo a la seva llibreta i, així, convertir-la en un objecte carregat de màgia. Aquella nit, tots tres varen somniar en la propera aventura que viurien al bosc i es van llevar amb unes ganes increïbles de tornar-hi. De bon matí, es van reunir delerosos de trobar aquell esperit. Van reprendre el camí del dia anterior amb la intenció de desviar-se més endavant per endinsar-se cap a la descoberta. Quan s'acostaven a la cabana de pastor, van començar a trobar molta porqueria. Al terra i a les plantes hi havia recobriments de plàstic de laminadures, caramels i pastes dolces... En Ton i la Laia, preocupats, es van posar a recollir-ho, mentre que en Carles, indiferent i tot fent-se l'orni, va seguir caminant endavant, deixant la brossa allà on era.

Al cap d'un parell de minuts, en els quals només pensava en salvar-se de la situació, va trobar-se sol, envoltat de pins que tocaven els núvols. Se sentia el soroll del vent en les copes, acompanyat dels piulets dels ocells. Va mirar amunt i va sentir un calfred. Aleshores va decidir tornar enrere, no volia estar sol, quina por! Va arrencar a córrer i, tot d'una, va relliscar, esllavissant-se per un marge no gaire alt on una planta el va frenar. El nen va xisclar de l'ensurt i va tornar a cridar, encara més fort, quan es va veure els braços i les cames esgarrinxats. El que li havia aturat la caiguda, era un esbarzer! El cor li batejava a mil per hora, no veia clar com sortir-se'n i els precs d'ajuda no arribaven als seus amics. De sobte, va notar un pessigolleig d'allà on li rajava sang, una sensació que li va eriçar el pèl dels braços i va sentir un cant:

De saviesa terrenal en soc nat.

Gaia és la mare que m'ha educat

Quan vosaltres heu vingut, jo ja hi era,

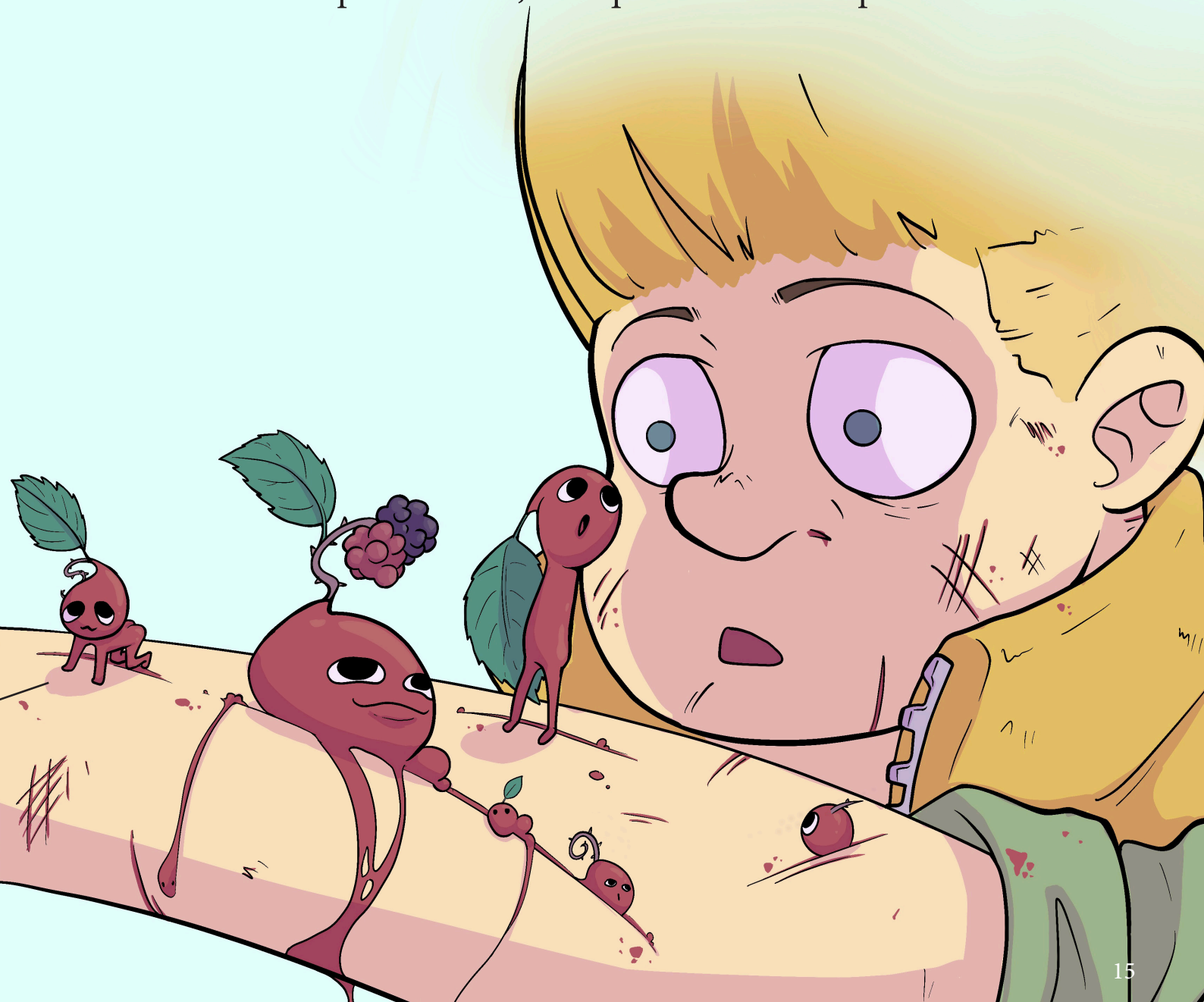
Si vosaltres aneu tirant, jo m'hi hauré quedat.

Perquè sempre hi he sigut,

I mai he marxat.

Les veus que ressonaven entre els arbres i arbusts eren harmòniques. En Carles es va sentir alleugerit, més calmat. Havia deixat de xisclar. Sentia pau interior, una que mai havia experimentat.

Va restar amb la boca oberta, sobretot quan va descobrir que les gotes de sang començaven a moure's gràcilment, entonant el cant. Diminutes fulles verdes en sortiren del damunt. Embadalit, es mirava els braços sense poder articular paraula, les figuretes xiuxiuejaven i cantussejaven, segurament dirigint-se-li, però no ho entenia. No li importava res perquè se sentia en calma.

Quan la Laia i en Ton van arribar a la part superior del sender, després d'haver-lo estat buscant durant una bona estona, finalment van aconseguir veure'l en fixar-se en un rastre de terra moguda. L'havien estat cridant i ell no deia res! Estaven preocupats i encara més quan el van trobar, o bé dormint o bé estabornit damunt d'un gran esbarzer verd fosc. Van baixar per on van poder i entre els dos el van despertar. Quan va aconseguir obrir els ulls, es van sentir alleugerits. En Carles els mirava somrient i ells li preguntaven què li havia passat.

Va respondre, però va trigar uns segons.

—He vist l'esperit del bosc —va comentar, cofoi.

—Què dius, t'has trastocat? —va espantar-se en Ton.

—L'hem de dur al metge —assegurava la Laia.

El van ajudar a alçar-se. Normalment, en Carles s'hauria queixat, tot somicant, de les punxes clavades, però ja no n'hi quedava cap i tampoc li rajava sang. De seguida i amb molta energia, va proposar de seguir el camí, fet que els va sorprendre enormement.

La ruta va continuar fins que ben a prop van descobrir un preciós camp de roselles i espígol que combinava el lavanda amb el vermell i amb alguns tocs verds de l'herba. Hi havia marietes, papalloses i abelles. Era tan bonic que van seure en unes pedres al marge i la Laia ho va dibuixar amb les formes increïbles dels núvols al cel. Quan va acabar, en Carles li va demanar la llibreta i el llapis. Ell també va dibuixar, amb poca traça, una de les petites formes que havia vist dansar i cantar als seus braços. Era com una gota de sang amb fulles al cap i assegurava que era la representació de l'esperit de la natura.

Tot i que primer no se'l creien, aviat van notar que havia canviat alguna cosa en ell. Era més tranquil i seré, gairebé semblava una altra persona! Per tant, alguna cosa li havia passat, sobre aquell “flonjo” esbarzer.

—Jo... Mai més llençaré brossa a la muntanya, ni al riu, ni al bosc. Enlloc on hi hagi natura.

En Carles va confessar que tot el que els seus amics havien recollit, ho havia llençat ell el dia anterior, ja que havia anat menjant tota l'estona al seu darrere. I ara se'n penedia.

L'esperit l'havia protegit, malgrat que ell havia sigut un porc i havia embrutat. No tornaria a passar! Al contrari, sempre que sortís d'excursió portaria una bossa per recollir la porqueria que trobés.

En Ton i la Laia primer el volien renyar, però en veure que estava tan penedit, el van felicitar per haver après la lliçó.

Quan van arribar a la masia de l'avi del Ton, el Balto els va rebre content a llepades: l'haurien d'haver tret a passejar!

Tots tres es delien per explicar-li a l'avi Jaume el que havia passat. I això van fer.

—És ben bé que has vist l'esperit del bosc! —va coincidir l'home.

—Us ho deia! —va dir-los als amics, content.

En Ton i la Laia estaven emocionats!

—És increïble! Jo també el vull veure! —va dir ella.

—I jo! —s'hi va afegir en Ton.

L'avi va intervenir.

—Ja heu vist que ha aparegut quan ha sigut necessari. En Carles ha caigut i s'ha fet mal, estava sol, en una mala situació.

—Aleshores, aniré sol al bosc i em tiraré per un barranc, a veure si em salven! —va assegurar el seu net.

—Noiet, no temptis la sort! Si et fas mal expressament per veure'l, no vindrà, ja t'ho dic jo. No pots provocar-lo, ha de ser inesperat, màgic.

En Ton va assentir lentament, resignat.

—Podem fer una cosa! —va exclamar la Laia.

Tots van preguntar: què, què?

Aleshores, va agafar la llibreta i es va fixar en el dibuix que havia fet en Carles i va començar a dibuixar-lo a la pàgina del costat. Era una versió molt més definida i ben feta de l'esperit: Li havia quedat genial. Va proposar de fer-ne un monument perquè era injust que no el reconegués tothom, ja que era tan bo i important per la gent i la natura.

Tots van estar-hi d'acord i quan van reunir el material, s'hi van posar. Varen estar feinejant tota la tarda i quan se n'estava anant el sol en una posta ataronjada, el van tenir enllestit. Aquell monument, més aviat semblava una altra cosa: Un capgros!

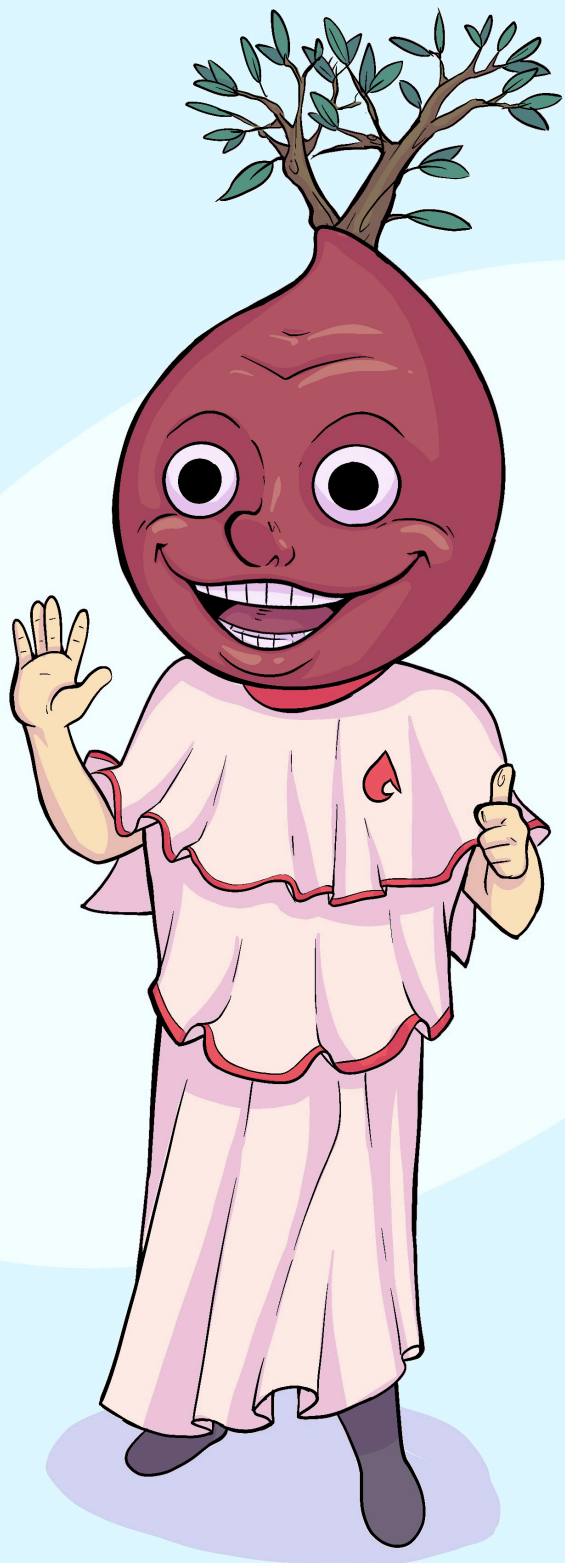

L'havien pintat vermell com la sang, li havien fet ulls, nas i boca i, no se'n podien oblidar: les fulles verdes al capdamunt. Estaven molt contents, però faltava que s'assequés.

L'endemà al matí, a la plaça del poble hi havia un autobús dels donants de sang, que cada

tres mesos feien recollida amb els voluntaris. Els nens havien sortit a donar a conèixer el capgros, tot duent-lo d'una banda a l'altra del municipi. Una voluntària dels donants, els hi va preguntar què representava. El trio, emocionat, li va relatar la història que els hi havia passat el dia anterior i, la noia, sorpresa, ho va explicar als seus companys.

De seguida es van interessar per l'esperit del bosc i el que significava: Un ésser fantàstic que protegia i cuidava els perduts i ferits en la natura i, el més curiós, tenia forma de gota de sang. Van preguntar als nens si els agradaria que aquell capgros passés a ser la imatge dels donants, i ells, com que el que volien era que tothom el conegués, van acceptar molt contents.

A les fulles hi escriurien els noms de les persones que ajudaven a les que ho necessitaven, ja que la sang és vida, com la natura i, els donants, també salven vides com l'esperit del bosc.

Més endavant se'n va fer un conte explicant què havia passat i, aquest, el tens a les mans.

Fi

GALERIA D'ART

1r de primària

2n de primària

3r de primària

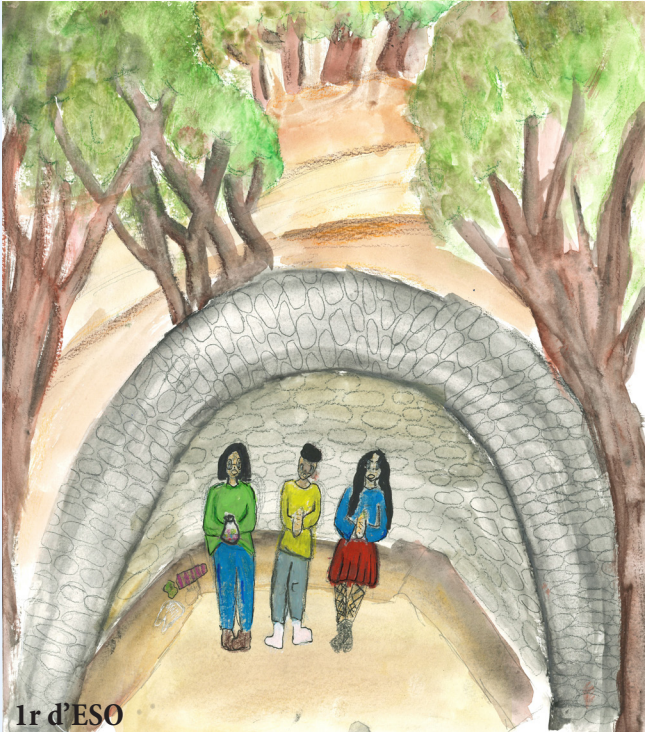

4rt de primària

6è de primària

6è de primària

1r d'ESO

1r d'ESO

6è de primària B

Els donants de sang

Tenim conte

Des de l'Associació de Donants de Sang de l'Alt Penedès, volem donar les gràcies als nens, nenes i mestres de l'Institut Escola de Sant Quintí de Mediona per col·laborar en tan bona iniciativa.

La mascota de l'Associació (La gota de sang), és la protagonista del conte "L'esperit del bosc", on s'hi narra l'origen i el per què de la seva creació.

Ha escrit el conte l'escriptor Miquel Florido i, com a il·lustrador, en Ricardo Villas.

Ens podem felicitar tots plegats per la bona feina.

L'Institut Escola Sant Quintí de Mediona

Des del centre estem agraïts per haver pogut col·laborar en el procés de creació d'aquest conte, ja que ens ha permès treballar el vessant artístic, literari i dels valors, la implicació i la solidaritat relatius en l'organització i el propi acte de donar sang.

Felicitats per la gran tasca que feu!

L'escriptor

Miquel Florido (1991). Quintinenc de cos i esperit, amant de la natura i que narra aquest conte i d'altres històries sempre amb un enfoc naturalista, de proteccionisme ecològic i d'estima cap al nostre entorn amb un rerefons molt humà.

Mogut pel repte de ser cada cop millor escriptor, li agrada narrar qualsevol tipus de gènere, temàtica o estil. Ha participat, estat jurat i organitzat premis literaris.

Publicacions pròpies: *Riu, el cranc de riu* (Conte infantil, 2022), *Et recordaré* (Novel·la, 2020), *Et farà ballar la ment i Et farà dansar l'ànima* (2017 i 2019, reculls de relats per adults). També ha col·laborat en diversos llibres i revistes.

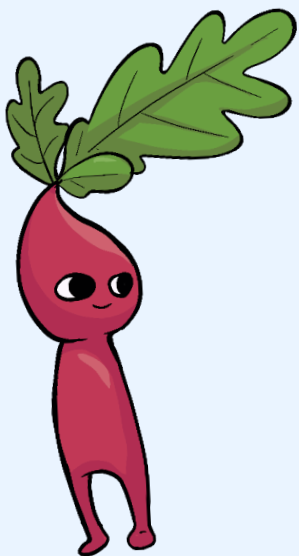
Al portal www.etrecordare.cat podràs trobar-hi més informació.

L'il·lustrador

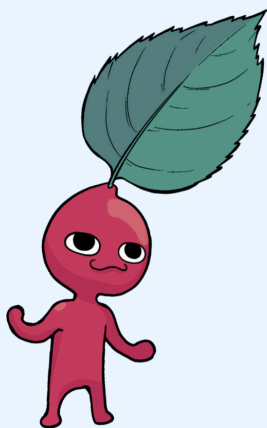
Ricardo Villas (1994). Vilanoví resident a Cubelles, amant del còmic i l'animació. Ha dibuixat per Florido als llibres *Et farà ballar la ment i Et farà dansar l'ànima*. Ha quedat finalista recentment el premi *Ara* de còmic amb l'obra: "*Tocar el tambor*".

El seu destí és ser el rei dels dibuixants i res podrà canviar-ho.

GRÀCIES, DONANT!

En Ton, la Laia i en Carles passegen pel bosc, desitjosos de descobertes que els facin emocionar. Arran d'una història increïble que els explica l'avi d'en Ton, voldran conèixer l'esperit del bosc, un fantàstic ésser que protegeix els qui es fereixen o es perden entre les seves entranyes.

L'esperit del bosc és un conte que et farà estimar, encara més, la natura que ens envolta i apreciar la importància de la sang i dels seus donants.

